

El mestre Lluís Albert ja tenia, en aquells anys, un destacat prestigi entre la colla d'escalencs que s'aplegaven a les ballades de sardanes. Jo no el coneixia, però sabia la seva relació de parentiu amb l'insigne escriptora escalenca Víctor Català i que, en el camp de la música, ja havia compost ben bé una quinzena de sardanes, una de les quals –si la memòria no em traïx– dedicada a Pau Casals, en la qual enllaçant el final dels curts i el començament dels llargs s'hi podia endevinar la melodia d'"Els Segadors".

Jo hi anava –a la plaça sant Jaume- amb dos nois més de l'Armentera, on també s'hi havia fet campanya per la causa dels "curts". Per això no ens van caldre gaires trobades per unir-nos activament a la colla d'escolans d'aquella confraria escalenca que lluitava per mantenir les essències de la dansa nascuda a la nostra pàtria petita.

Així és que ja ens teniu a tota la colla de cadells empordanesos soste-nint els braços enlaire mentre duraven els curts i aguantant tota mena de comentaris de la gent. "Què fan aquests nois,... que no s'han adonat que són curts!". O sigui que nosaltres sí que ens hi fèiem veure, i a plena voluntat, com hi ha món!

No sé si vàrem guanyar alguna batalla (santa innocència!), però sí que em sembla que la guerra, la vàrem perdre.

Jo sí que hi vaig guanyar. Per gràcia i benvolença del senyor Lluís Albert tinc una petita relíquia de la seva tia i padrina, la senyora Caterina Albert i Paradís, que servo com una penyora d'inestimable valor.

En el futur...

La sardana no morirà. Actualment, no hi ha tantes audicions; és cert. A les ballades hi va menys gent; ben segur.

Però també hi ha aspectes positius. Sense anar més lluny: qui ho havia de dir, anys ha, que la dona entraria a les formacions de les cobles? És una realitat ben plausible, digna d'ésser encoratjada amb aplaudiments.

Un altre fet ben evident també; el sardanisme, el món de la sardana és, avui, un dels pocs espais socials on la llengua catalana no ha retrocedit ni un pam. Com si fóssim un país normal, –que no el som, és clar–. Pareu l'orella quan aneu per aquests mons de Déu, a veure si trobeu algun altre espai públic on només s'hi senti parlar català!

Quin futur ens espera? Jo crec que ens espera el que la voluntat del poble de Catalunya vulgui assolir. Potser no són aquestes planes les que han de donar cabuda a consideracions de més àmplia significació, però no em puc estar de fer-ne, esquemàticament, algunes.

S'ha demanat als poders públics que la sardana sigui declarada, institucionalment, la Dansa Nacional de Catalunya. Molt bé, em sembla